

เทศน์เช้า วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากคต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

คนเรามันรู้ความดีความชั่วโดยธรรมชาติอยู่แล้ว ศีลธรรมจริยธรรมคนเรารู้ว่าดีหรือชั่ว แต่ความรู้ดีรู้ชั่วก็รู้แค่นั้นแหละ ความดีหรือชั่วก็รู้ประสาเรา ความดีความชั่วอย่างนี้มันก็แก้ไข ทำได้เฉพาะใครก็เฉพาะใคร

พระพุทธเจ้าสอนไว้ว่า “ใครหว่านพืชอย่างใดได้ผลอย่างนั้น”

ใครหว่านพืชชนะ ถ้าหว่านพืชลงไป เราหว่านพืชลงไปในพื้นที่ มันเกิดขึ้นมา มันก็จะ เป็นสภาวะแบบนั้น อันนี้ก็เหมือนกัน หว่านพืชออกไป ใครทำคุณงามความดี ทำอกุศลขึ้นมา แต่มันไม่รู้ คำว่าไม่รู้คนเราคิดไม่ถึงไง นี่เวลาคิด ความจริงคิดว่าอันนี้มันเป็นความบริสุทธิ์ อันนี้ เป็นความถูกต้อง ทำคุณงามความดีเพื่ออาจารย์ ทุกคนทำเพื่ออาจารย์นะ

นี่อย่างนี้เมื่อวานเขามาพูด เห็นไหม บอกว่าให้เอาต้นผ้าป่าไปตามโรงเรียน แล้วเรานี้ ถ้า คนคิดไป เราทำไมต้องคืนรกันขนาดนั้น คืนรว่าต้องไปเอาจากคนที่เขาไม่มี เขาบอกคนที่ไม่มี นั้นสำคัญ เด็กนี้สำคัญ สลึง ๕๐ สตางค์นี้สำคัญมากเลย สำคัญตรงที่ว่าให้มันทำไว้ตั้งแต่เด็กๆ แล้วพอต่อไปภายภาคหน้า เวลามันทำไปแล้วมันโตขึ้นมา พอมันโตขึ้นมา เราเคยทำบุญไว้ ๑ บาท ๕๐ สตางค์กับพระองค์นี้ ใจเวลาท่านล่วงไปแล้ว

นี่วงในเขาบอกกันว่าตอนนี้หลวงตาพยายามดึงตัวเองไว้ ดึงตัวเองไว้ เหมือนกับว่า เมื่อก่อนนั้นตอนที่ว่าหลวงปู่มันไปอยู่กับมุเซอไรง พวกมุเซอไรงใจผิด เข้าใจผิดว่าเป็นเสียเย็น ท่านบอกหนีไม่ได้ หนีไม่ได้ต้องทำให้พวกนี้เข้าใจ ทำความถูกต้องก่อน ถ้าไม่ทำความถูกต้อง พวกนี้ตายไปมันมีกรรม คือว่าตีเตียนพระอริยเจ้า

ท่านว่าอันนี้ก็เหมือนกัน ในความเห็นของเขานะว่าอันนี้ก็เหมือนกันที่ว่า ถ้าท่านปล่อย ชาติขันธ์ไป ถึงว่าเข้าไปตามจุด นี่ไปอธิบายให้เขาฟัง ไปให้เขาเห็นว่าทำเป็นบุญกุศล ถ้าเขาเห็น

ก็เป็นความเห็นของเขา ถ้าเขาไม่เห็นด้วยก็ปล่อยให้ไปตามกรรมของเขา เพียงแต่ว่ารัฐชาติขั้นไว้ เพื่อจะพลิกแพลงความเห็นของคนที่เกิดโงมตโงง ที่ไม่เห็นด้วยว่าทำความผิดอะไร เพราะสิ่งนี้ทำได้ยาก แต่พูดถึงคนไม่มีความสามารถทำได้ เพราะการปกครองคน ถ้าใครเคยปกครองคนจะรู้ว่าการปกครองคนนี่แสนยาก แล้วเราปกครองคนในหน่วยงานของเราเท่านั้นนะ แต่นี่เป็นผู้นำของประเทศ ๖๐ ล้านคน

๖๐ ล้านความคิด ๖๐ ล้านความคิดจะให้มันเป็นไปทางเดียวกันมันเป็นไปได้ แต่.. แต่เอาส่วนที่ดีที่สุด เอาส่วนที่ว่ามันพอเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าทำความเปลี่ยนแปลงได้ เพื่อประโยชน์ของเขา เพื่อประโยชน์กับใจของเขา พวกเรานี้ศรัทธาในศาสนา ศรัทธาในครูบาอาจารย์ ทุกคนจะคิดเลยว่า นี่คิดถึงเวลาอ่านหนังสือหลวงปู่มั่น อ่านประวัติหลวงปู่มั่นอยากเห็น อยากพบ อยากปฏิบัติ

นี่ก็เหมือนกัน หลวงตาตอนนี้มีชีวิตอยู่ ถ้าเราได้ประสบ เราได้สัมผัส เราได้ร่วมบุญร่วมกุศลกับท่าน เวลาท่านเสียไปแล้วภายภาคหน้า ทุกคนว่าเรามีโอกาส มันจะไปภูมิใจตอนหลังนั้น ใจ ตอนที่ท่านล่วงไปแล้ว คนที่ได้มีโอกาสได้สัมผัสมันจะเป็นความภูมิใจ ตรงนี้ท่านพยายามเพื่อแผ่ไป พยายามดึงจากตรงนั้นไป ถึงว่าจำเป็นต้องอยู่ตรงนั้น

เขาพูดให้ฟังเมื่อคืนนะ บอกว่าวงใน ราชอาณาจักรของในหลวงไปหาหลวงตา บอกว่า “หลวงตานี้ควรจะพักได้แล้ว ท่องจะต้องการเท่าไร เขาจะหาให้ครบเลย แล้วคอลลาร์แล้วแต่ความพอใจของหลวงตา ถ้าหลวงตาพอใจขนาดไหน จะให้ตามที่หลวงตาพอใจ ขอให้หลวงตาพัก”

หลวงตาก็ตอบกลับไปว่า “มวยแชมป์เปี้ยนคือว่าหัวหน้าเป็นผู้ปกครองให้อยู่เฉยๆ ตอนนี้มวยวัด ท่านเป็นมวยวัด มวยวัดจะขอต่อเอง”

มวยวัดขอต่อ มวยวัดไม่ต้องการตรงนั้น มวยวัดต้องการความสามัคคี มวยวัดต้องการน้ำใจของคน ท่านมองเรื่องบุญกุศล เรื่องของบุญกุศล เห็นไหม เรื่องเจตนาทำคุณงามความดี เจตนาเป็นบุญ...เป็นบุญ เจตนาเป็นบาป...เป็นบาป เอาตรงนี้ไง ถ้าพูดถึงเราเห็นว่าเราจะเอาแต่สิ่งที่เป็นเป้าหมายของท่าน ท่านได้แล้ว เพราะมีคนให้เลย ในหลวงให้เลยนะ บอกเอาเข้าป่าเลย แล้วขอให้หลวงตาพัก นี่ตรงนี้นันมีอยู่แล้วแต่ท่านไม่เอา

นี่เป็นวงใน เพราะว่าราชเลขาเขาไปหาหลวงตาเป็นเรื่องส่วนตัวเลย แล้วนี่พวกวงในเขา รู้ขนาดนั้น เขาถึงมีกำลังใจ เขาถึงเห็นกำลังใจว่าหลวงตาทำนี้ทำเพื่อน้ำใจ ทำเพื่อบุญกุศล ทำเพื่อการเกิดการตาย ทำเพื่อการหว่านพืชไปผลของใครของมัน เราหว่านพืชไป แล้วโอกาสเราจะ ได้หว่านพืชไป ว่าทำบุญช่วยชาติได้บุญอะไร? ทำบุญช่วยชาติได้บุญอะไร นั่นเป็นว่าเรามองว่า เราช่วยชาติ แต่ความจริงเราทำบุญกับพระอรหันต์ต่างหาก ท่านมีชีวิตอยู่ ชีวิตของท่านถ้าสิ้นไป แล้วเราจะได้บุญจากท่านอีกไหม? แล้วบุญอันนั้น ความเห็นของท่านท่านเป็นผู้นำ ท่านถึงเอา เงินนั้น ท่านไม่ใช่เอาเงินนั้น

นี่ถ้าพูดถึงว่าเอาเงินนั้นไปใช้ประโยชน์ มันก็ถึงที่สุดถึงจุดอึดตัวมันก็จะจบใช้ไหม? ถ้า ต้องการเป้าหมายให้ครบ แต่นี่มันเป็นเพื่อนมันถึงว่าเป้าหมายมันก็เป็นเรื่องภาระหนักมาก ทอง ๑๐ ตัน เงิน ๑๐ ล้านดอลลาร์ มันเอาจากพวกเรา ๕๐ สตางค์ ๑ บาท แล้วเมื่อไหร่มันจะครบ แต่ ท่านก็ไม่ได้หวังตรงนั้น หวังความจริงใจ ความเห็นของเรา เราจะช่วยบุญกุศล นี่เราหว่านพืชไป ในศาสนา

ถ้าเป็นศาสนานะ ในศาสนาแล้วเนื่อนาบุญของโลก ในศาสนา ศาสนานี้เป็นนามธรรม ศาสนานี้ธรรมและวินัยนี้เป็นศาสดาของเรา เราเชื่อธรรมวินัย ธรรมวินัยนี้จะขับเคลื่อนไปได้ ขนาดไหน? ถ้าธรรมวินัยขับเคลื่อนไปไม่ได้ แล้วบุคคล ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ภิกษุนี้ เป็นนักรบ ภิกษุนี้เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ภิกษุนี้เป็นผู้ที่ออกหน้า ถ้าภิกษุ เวลาอาจารย์สอนพระ สอนเณร ถ้าภิกษุไม่มีศีลไม่มีปัญญาในหัวใจแล้ว แล้วใครจะทรง? ภิกษุไม่ทรงศีลทรงธรรม ใคร จะทรง?

ภิกษุเป็นผู้ทรงศีลทรงธรรม ธรรมนี้ธรรมที่มีชีวิตใจ ธรรมในตู้พระไตรปิฎกนั้น ธรรม ที่ว่าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมที่ว่าไม่มีชีวิต เป็นธรรมที่ว่าใครตีความ ใครศึกษาออกมา แต่ธรรมในหัวใจของครูบาอาจารย์นี้เป็นธรรมที่มีชีวิต นี่เนื่อนาบุญของโลก ผู้ หว่านพืชหวังผล ผู้ใดหว่านพืชสิ่งใดจะได้ผลสิ่งนั้น ผลนี้เราหว่านลงไปเนื่อนาบุญของเรา นี่ ทำบุญได้บุญมองมาตรงนี้ นี่บุญมัน ๒ ชั้น ๓ ชั้นนะ ทำบุญช่วยชาติ เพราะความเห็นของท่าน ท่านเป็นผู้นำ ท่านถึงคิดการใหญ่ คิดการใหญ่เป็นที่อยู่ของเรา

เราเกิดมาในพุทธศาสนา ในประเทศต่างๆ เวลามีปัญหาขึ้นมา จะรบราฆ่าฟันกันรุนแรง มาก แต่ในศาสนาพุทธ ถึงเวลาที่สุดแล้วบุญของครูบาอาจารย์ บุญของผู้ที่กำเนิดมาในแผ่นดิน

ของผู้มีบุญ มันจะทำให้สิ่งนั้นคลี่คลายไปได้โดยความเป็นไป นี้โดยความเป็นไปตามแต่บุญวาสนา บุญกุศลอันนี้มันถึงเป็นความอบอุ่นของเรา เกิดมาทุกข์แสนทุกข์นะ การเกิดนี้ว่ามีชีวิตขึ้นมาแล้ว สภาวะต่างๆ ต้องรับผิดชอบไปในชีวิตนี้ เกิดนี้ก็แสนยาก การดำรงชีวิตอยู่ก็แสนยาก แล้วต่อไปก็ต้องไปเกิดอีก สิ่งที่เกิดอีกเกิดไปตลอดไป นี้เนื่อนาบุญ หว่านไปนี้ให้เกิดดี ให้เกิดเป็นผู้มีบุญเกิด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วไปโปรดพระมารดา ออกมาสังกัสสนคร คนเห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปิดโลกธาตุ ทุกคนปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าหมดเลย ทุกคนอยากจะทำบุญกุศล นี่ถึงเวลาผู้นำส่วนหนึ่ง คนตั้งใจทำคุณงามความดี ผู้ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าต้องเป็นพระโพธิสัตว์ ต้องบำเพ็ญกุศล บำเพ็ญบารมี ต้องรื้อสัตว์บนสัตว์ ต้องพยายามช่วยเหลือคน ต้องเจือจานออกไป นี่ผู้หวังผลอย่างนั้น มันก็ต้องได้ผลอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อหลวงตาทำเพื่อแบบนี้ ทำเพื่อชาติไทย ทำเพื่อคนส่วนมาก ถ้าเราทำของเราออกไปเราก็จะเป็นบุญกุศล นี่ท่านเป็นผู้นำ แล้วเราเห็นคนทำความดี เราก็ปรารถนาทำคุณงามความดี เหมือนกันเลย นี่ผู้ที่เข้าใจเป็นธรรม ธรรมที่มีชีวิตทำให้เรามีความมุ่งหมาย ทำให้ทำคุณงามความดี ความดีเพื่อเราๆ แต่พอเราทำขึ้นมาทำไมมันมีการขัดแย้งกัน ความขัดแย้งกันมันก็ต้องตรงนั้นแหละ ผู้ที่เข้าใจแล้ว ผู้ที่สูงกว่าดึงคนที่ต่ำกว่าขึ้นมา นี่ผู้ที่ต่ำกว่ามันมองไม่เห็นสิ่งที่สูงกว่ามันก็ทำได้แค่นั้น สิ่งที่ได้แค่นั้นมันก็ทำแต่เรื่องวัตถุ ทำเรื่องวัตถุ

นี่ถึงบอกว่า ๕๐ สตางค์หรือ ๑ บาทของเด็กๆ ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก แต่เราจะทำอย่างไรให้เด็กมันได้ทำบุญเท่านั้น ตรงนี้เป็นเป้าหมายที่ว่าทำตรงนั้น แต่ถ้าเราทำตรงนั้นแล้วมันไม่ได้ผลก็ต้องไม่ได้ผล ก็ต้องไม่ได้ผล หัวใจเราสูงกว่า เราเปิดได้ขนาดไหน เราทำได้แค่นั้น ถ้าเราทำแล้วมันจะเป็นประโยชน์กับทุกคน ประโยชน์ของเราก่อน เราต้องยื่นของเราให้ได้ ถึงกระทบได้ใจ ถึงคนที่ทำงาน ท่านบอกว่าทำมา ๔ ปี ๕ ปี ผลกระทบรุนแรงมาก ไปถึงไหนเขาได้ เขาเฉดขนาดไหนก็เรื่องของเขา ถ้าเราไม่มีหลักใจ หัวใจเราไม่สูงขึ้นมา เราไม่ได้ยู่วงใน ได้ฟังครูบาอาจารย์ว่ามีหลักการอะไร ครูบาอาจารย์ทำเพื่ออะไร ทำเพื่อทุกๆ คนนะ

เพราะพระอรหันต์ อาจารย์มหาบัวท่านว่าท่านเป็นพระอรหันต์อยู่แล้ว แล้วทุกคนก็เชื่อว่าเป็นพระอรหันต์ แล้วพระอรหันต์ต้องการอะไร? ความเห็นของเราพระอรหันต์ต้องการอะไร? สิ่งที่เราทำอยู่นี้เราต้องการทำที่สุดของความทุกข์ แล้วที่สุดแห่งทุกข์ ท่านไม่มีทุกข์แล้วท่าน

ต้องการอะไร? เงินก็ล้านก็ไม่มีความหมาย ครูบาอาจารย์บอกนะ อาจารย์ที่ท่านเคยพูดอยู่ว่า ขอให้เอาเงินมากองตั้งแต่แผ่นดินจรดก้อนเมฆ ให้ท่านสึกจากเพศสมณะเป็นไปไม่ได้เลย แต่นั่นนะเป็นไปไม่ได้ แล้วท่านไม่ปรารถนาสิ่งใดเลย

ท่านพูดบ่อย ตอนอยู่กับท่านท่านพูดบ่อยว่า “เงินนี้เอามากองตั้งแต่แผ่นดินจรดก้อนเมฆเลย แลกกับเพศของท่านเป็นไปไม่ได้” สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ นี้ไม่มีใครปรารถนาของเรื่องโลกามิส แต่เรื่องโลกามิสมันเป็นเหตุ สิ่งที่เป็นเหตุ เห็นไหม ท่านเกิดขึ้นจากว่า อย่างสายไฟมันจะเป็นไปได้ ไฟจะเดินไปได้ต้องอาศัยสายไฟมันถึงเป็นไปได้นี้ก็เหมือนกัน น้ำใจ ใจมันจะแสดงออกตัวมันได้มันต้องอาศัยสิ่งนี้เป็นที่แสดงออกของตัวมัน สิ่งนี้ถึงต้องไปตรงนั้นเพื่อจะให้ดึงใจคนๆ นั้นใจ ใครสละใจคนนั้นก็เป็นคนได้ สิ่งนี้ใครสละ นี้ต้องการหัวใจของเรา ฝึกให้ผู้ที่ทำ เด็กคนนั้นได้ประโยชน์ แล้วโตขึ้นมามันจะรู้ของมัน

นี่ก็เหมือนกัน ใครทำก็ได้ประโยชน์ จริงอยู่เราทำขึ้นมา เราทำแล้ว เราทำมากแล้ว เราทำมากแล้วควรจะหยุดชะงัก คิดประสาเรา นี่เวลากิเลสมันเกิด เห็นไหม แต่เวลาธรรมมันเกิด เราทำได้อะไรไหนก็แล้วแต่กำลังของเรา กำลังของเรา โอกาสของเรามีขนาดนั้น แล้วเวลาต่อไปข้างหน้า ขณะนี้ก็เหมือนเวลาเราหิว ถ้าไม่มีอะไรในมือเรา เราหิวมากแล้วเราไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ถ้าเราหิว เรามีกินตลอดไป มันก็ทรงชีวิตของเราไปได้ ปัจจุบันนี้เรายังขาดแคลนอยู่ เรายังหาไม่ได้ มันก็อยากจะทำบุญบ้างแต่ทำไม่ได้ แต่เมื่อไปข้างหน้ามี มันก็ไม่มีเวลาแล้ว

นี่ตรงนี้มันถึงว่าวาสนาใจ อำนาจวาสนาของคนแต่ละคนไม่เหมือนกัน เกิดมาจิ้งหะจะโคนเจอใคร เกิดมาพร้อมกบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดมาเจอ นี่ถ้าผู้ปฏิบัติไปหาพระพุทธเจ้า ถ้าเราศรัทธา พระพุทธเจ้าจะบอกเลยเพราะรู้จริตนิสัย จะทำอย่างไรให้มันสะดวกสบาย พระพุทธเจ้าจะบอกว่าจะต้องทำอย่างนั้นๆ แต่ในเมื่อเราเกิดถึงพุทธกาลไม่เจอพระพุทธเจ้าแล้ว แต่เจอธรรมวินัยอยู่ เราก็ต้องทำประสาของเรา แต่ไม่มีใครสามารถบอกได้ เราต้องพยายามรักษาของเราเอง ทำของเราเอง เดินตามธรรมวินัยอันนั้นเข้าไป นี่อำนาจวาสนาอยู่ตรงนี้

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อโอกาสทำบุญช่วยชาติยังมีอยู่ มันจะสิ้นสุดกระบวนการก็ต่อเมื่อท่านปล่อยวางธาตุขันธ์มันก็จบ ถ้าไม่ปล่อยวางธาตุขันธ์ ถึงว่า ๑๐ ตัน เป้าหมายท่านบอก ๑๐ ตันมันก็จบ จบเท่านั้นมันก็จบ แต่นี่มันยังไม่จบเพราะคือโอกาสของผู้ทำ เท่านั้น จะมีตอนนั้น

ไปแล้วมันก็ทำบุญกับท่านเหมือนกัน แต่ไม่ได้เข้าโครงการ ไม่ได้ช่วยชาติ เพราะเงินอันนี้อยู่ในคลังหลวง ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ มาที่อยู่อย่างนั้น มันอยู่คงที่ของมันอย่างนั้น มันคงที่ตลอดไป เหมือนกับที่เราทำบุญทั่วไปแล้วบุญนี้จ่ายไปใช้ไป มันก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

นี่โอกาสน้อยมาก ถ้าเราเห็นตรงนี้เราจะทำได้ ถ้าเราเห็นตรงนี้เราคิดของเรา นี่ถึงว่าหวานพีชลงไปจะหวังผลสิ่งใด คิดของเรา โอกาสของเรา ถ้าเราทำได้ ใครทำได้..ทำ ทำไม่ได้ก็ทำตามแต่กำลังของตัว นี่เปิดมากเปิดน้อยแล้วแต่ใจ แล้วแต่ใจหวานพีชไปจะได้ผลอย่างนั้น ทำประสาเรา ธรรมเป็นแบบนี้ เอวัง